

Ni un pas enrere

written by Vicenç Relats | 13 d'octubre de 2017

L'opció del president Carles Puigdemont i del seu Govern de declarar solemnement la independència, d'acord amb els resultats del referèndum de l'1 d'octubre, i immediatament després suspendre-la provisionalment, a l'espera d'un diàleg per acordar-la amb el govern espanyol amb mediació internacional, va caure com una veritable galleda d'aigua freda al damunt de molts. Ho va ser també per a mi, que em trobava entre els concentrats al passeig de Lluís Companys de Barcelona, seguint amb expectació la transcendent al·locució presidencial del 10 d'octubre.

Va ser una jugada arriscada i difícil –quina no ho és en aquest nostre complex procés d'autodeterminació nacional?–, que no volia fer ni un pas enrere ni tampoc un salt al buit. Responia a les crides al diàleg que arribaven al president des de diversos àmbits claus de la societat catalana –com l'alcalde de Barcelona, Ada Colau, entre altres– i molt especialment des de destacats actors internacionals que per fi semblaven entrar en escena. La decisió no era gens fàcil, certament, però per a mi era necessària. En la defensa del dret a l'autodeterminació, els catalans hem mostrat sempre, fins al darrer alè, que el diàleg per nosaltres no quedarà. Com podia no introduir una clàusula suspensiva transitòria a una declaració tan llargament esperada ara que li demanava el mateix president del Consell Europeu, Donald Tusk, que reconeixia –almenys en aquell moment– que el conflicte ja no era un afer intern espanyol?

Només segons després d'empassar-me la decepció inicial, vaig veure-hi la darrera jugada mestra d'un govern que ha demostrat sobradament la seva determinació a portar aquest país cap a la llibertat amb tota la pulcritud que se li deixa, volent protegir els drets i el conjunt de la població i que esquivava amb audàcia tota mena d'amenaces i entrebancs del govern

espanyol, fins a haver reeixit a celebrar un referèndum que ha estat tan contundent en resultats com els cops de porra amb què l'ha combatut la policia espanyola. Una policia pròpia d'un govern totalitari com el comandat per Mariano Rajoy, però que a hores d'ara ja compta amb la total complicitat dels socialistes de Pedro Sánchez –caram, quina esperança blanca!– i dels constitucionalistes irredempts d'Albert Rivera, dels quals els seus correligionaris catalans ja no poden seguir intentant de desmarcar-se'n alegrement. A alguns d'aquells que a vegades encara sembla que mig s'avergonyeixen de segons què, n'hi ha per demanar-los que pleguin d'una vegada per dignitat o que deixin de marejar-nos fent tota mena de paperots. Només així podran entomar amb un gest d'enuig sincer que ciutadans tan dignes com el president de l'ANC, Jordi Sánchez, el d'Òmnium, Jordi Cuixart, o el major dels Mossos, Josep Lluís Traperó, ben probablement puguin ingressar els pròxims dies a la presó, encetant una corrua d'altres presidaris molt notables que faran oficialment d'Espanya la més gran garjola de presos polítics i de milions de ciutadans que volen ser lliures.

Perquè ja hem vist els magres resultats a Espanya i a la UE de la darrera oferta de diàleg del president Puigdemont, davant d'un món que per fi comença a conèixer les garrotades i el *fair play* amb què es basa la democràcia espanyola, sota la seva divisa troglodítica “el que no és legal no és democràtic”. L'amenaça de la suspensió de l'autonomia amb l'article 155 ha estat la resposta immediata de Rajoy, que lluny d'acceptar parlar d'un referèndum acordat civilitzadament a l'escocesa, com reclamen els veritables observadors internacionals, s'agafa sense temença a la reforma constitucional cosmètica que planegen uns socialistes i ciutadans, que ho és tot menys una oportunitat per reconèixer Catalunya i els catalans –sempre minoritaris en el conjunt espanyol– com a subjecte polític de dret.

Després del gran triomf de dignitat de l'1 d'octubre, el llarg

partit que portem jugant els darrers anys cap a la nostra llibertat ha tingut uns moments de temps mort inesperats, que ja es veu que no es podran allargar gaire més. Davant les darreres i reiterades negatives a la negociació, només queda reactivar la Declaració d'Independència tan ben intencionadament suspesa. I si la repressió de la política espanyola i la capacitat de resistència pacífica dels catalans per afrontar-la és l'únic que sembla impressionar el món, ja sabem l'únic camí que ens queda recórrer. Amb més força i legitimitat que mai.